

„Войникът“, гдето никой не ги безпокоилъ за данъци, съ каквито другата рая били обложени

Такъвъ е билъ родътъ на буйния Вълко Бинбела отъ село Факия. Още преди пропадане на българското царство подъ властта на турцитѣ, тамъ се славѣлъ болярскиятъ родъ на Бинбелитѣ, или Бѣляннитѣ, отъ чийто корень водилъ потеклото си Момчилъ войвода.

Старитѣ Бѣлянски боляри били прочути като войнствени храбреци и властвували надъ цѣлата Равна-гора, северозападна Странджа, и не давали покой на завоевателитѣ турци. Тѣхната сила била несломима и султанъ Мурадъ билъ принуденъ да имъ признае войнагански права, които били потвърждавани съ фермани отъ по-къснитѣ султани и това продължавало до края на XVIII вѣкъ.

Въ замѣна на това, тѣ съ своята конница сж вземали участие като войнагани¹⁾ въ войнитѣ на Турция.

Единъ отъ тѣхъ загиналъ при обсадата на Виена; на други пѣкъ — Маринчо Страшний — въ Бендеръ (Бесарабия), се предалъ на Карлъ XII Шведски. Маринчо го конвоиралъ отъ

1) Войнагани сж били и прочутитѣ българи отъ Чепинската крепостъ, за които ни говори и попъ Методия Драгиновъ въ неговия ржкописъ отъ 1600 година: „Тогисъ Банъ Велю и протопопъ Константинъ отговори: „Честити Везирьо, нашитѣ момчета до скоро сж били съ царскитѣ войски по Тунось, по Трабулосъ и Мисиръ (Сирия). Че що видѣхте грозно отъ насъ“. Вж. ржкописа на попъ Методия Драгиновъ, стр. 199.